

Arrest

nr. 195 228 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / AV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2015 en heeft een asielaanvraag ingediend op 23 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 31 augustus 2016.

1.3. Op 30 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden en is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Irakese staatsburger en een sjiïet van Arabische origine. U bent geboren in 1971 te Medinat al Sadr, Bagdad. In 1986 verhuisde u naar hay al Shaab, waarna u in 2003 of 2004 verhuisde naar hay al Bataween. U bleef daar wonen tot 2010. Daarna verhuisde u met uw gezin naar hay el Karrada, waar u woonde tot uw vertrek uit Irak.

In 1989 bent u beginnen werken bij de Iraakse spoorwegen, waarna u door een embargo moest stoppen met dit werk. U behaalde uw diploma Engels van de Universiteit van Bagdad in 2003. In 2002 bent u opnieuw beginnen werken bij de Irakese spoorwegen als vertaler-tolk tot uw vertrek uit Irak. Op woensdag 29.07.2015 vond er een betoging plaats bij de Irakese spoorwegen wegens het feit dat de lonen niet werden uitbetaald door het Ministerie van Transport en volgens u om de corruptie binnen het bedrijf aan te klagen. U verklaart dat u, samen met drie andere collega's, aan de basis van deze betoging lag. Tijdens die betoging werden verschillende grote straten door treinen afgezet in Bagdad. Om 11u die dag wordt evenwel beslist om de lonen toch uit te betalen. Er wordt beslist dat niemand op donderdag moet komen werken wegens de hitte. Op zondag 02.08.2015 verontschuldigde de treinbestuurders zich bij de minister, die op dat moment op bezoek was bij de Irakese spoorwegen. Die zondag ging u zoals gewoonlijk naar uw werk. Toen de minister aan het spreken was, heeft u de corruptie binnen uw bedrijf aangeklaagd. De volgende dag werd u bij uw directeur geroepen om 13u30. Toen u naar huis ging en op de bus wachtte, werd u ontvoerd in een 4x4-wagen. U werd vastgehouden tot donderdag. Toen de opdrachtgever van uw ontvoering, uw directeur M.(...) A.(...) H.(...), niet wou betalen, werd u vrijgelaten. De volgende dag ging u met uw vrouw naar haar zus in Bayaa, waar u bent gebleven tot uw vertrek uit Irak op 27.08.2015. Via de Balkanroute bent u aangekomen in België op 13.09.2015, waar u een asielaanvraag heeft ingediend op 23.09.2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw werkbadge van 2015, uw stemkaart, uw vakbondskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw badge van de vereniging voor vertalers en tolken, badges van uw deelname aan de international fair in Bagdad, uw werkbadge van 2013, uw werkbades van 2007-2008-2009, uw diploma en een DHL-enveloppe. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: het paspoort van uw vrouw en kinderen, de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en kinderen, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, uw huwelijksakte, medische documenten, documenten van uw werk en klachtenbrieven in verband met uw ontvoering.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak voor uw leven vreest omwille van uw ontvoering wegens het aanklagen van corruptie binnen de Iraakse Spoorwegen. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal echter geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Hoewel u uw profiel als werknemer bij de Iraakse Spoorwegen weet aan te tonen (u staft dit namelijk met de volgende originele documenten: uw werkbadge van 2015, uw vakbondskaart, uw badge van de vereniging voor vertalers en tolken, badges van uw deelname aan de international fair in Bagdad, uw werkbadge van 2013, uw werkbades van 2007-2008-2009; en nog enkele kopieën van documenten in verband met uw werk, documenten 2, 4, 6, 14-16, 19), bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille van dit profiel problemen zou gekend hebben en dit om de volgende redenen.

Uw verklaringen met betrekking tot deze betoging wijken echter op cruciale punten af met de informatie ter beschikking van het CGVS hierover, waardoor er grote twijfels rijzen bij uw betrokkenheid bij deze betoging.

Ten eerste verklaart u dat u de betoging samen met enkele andere collega's heeft geïnitieerd, dat deze gericht was tegen de corruptie binnen het bedrijf en dat u alle collega's had aangespoord om op deze betoging aanwezig te zijn (CGVS, p. 9, 13).

U verklaart dat de betoging niet tegen de minister was maar tegen de hoofddirecteur van het bedrijf zelf (CGVS, p. 10). Gevraagd of de hogere rangen van de spoorwegen iets met dit initiatief te maken hadden, zegt u van niet, enkel op initiatief van u en uw collega's (CGVS, p. 13). Dit is echter volledig in strijd met de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) waaruit blijkt dat de deze staking/betoging wel degelijk was gericht tegen de beslissingen van het Ministerie van Transport. Verder blijkt dat de hogere rangen van de Iraakse spoorwegen zelfs reeds de dag voordien, op dinsdag 28 juli 2015, aan het Ministerie van Transport hadden laten weten dat ze zouden demonstreren indien de lonen tegen de volgende dag, woensdag 29 juli 2015, niet zouden betaald worden. De feitelijke betoging op 29 juli 2015 werd dus eveneens door hen geïnitieerd wegens het feit dat dat het Ministerie de lonen van juli nog niet had uitbetaald en plannen had om de lonen van de volgende maanden evenmin uit te betalen in het kader van de plannen om het bedrijf zelfvoorzienend te maken, wat volgens het Directoraat-generaal onmogelijk is. Geconfronteerd met deze informatie, zegt u dat dat verkeerd is (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van deze informatie en het vasthouden aan uw eigen versie van de feiten zijn echter geen afdoende uitleg voor het feit dat uw verklaringen flagrant in strijd zijn met de informatie van het CGVS. Het feit dat u over de kern van uw asielaars dergelijke tegenstrijdige informatie geeft, en u zelfs de betrokkenheid van de hogere rangen van Iraakse spoorwegen ontkent, doet reeds serieus twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze betoging.

Ten tweede verklaart u dat de treinen de volgende plaatsen/straten hadden geblokkeerd: Adan-plein, Mansourkruispunt en in el Dora (CGVS, p. 9). Deze verklaring, en dan met name uw verwijzing naar de el Dora-wijk is echter in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) waaruit blijkt dat de volgende plaatsen werden bezet door de treinen: Aden-plein, Shaljiya en Yarmouk. De wijk el Dora wordt niet in de informatie van het CGVS vermeld. De wijk Dora ligt bovendien een heel stuk zuidelijker dan de wijken opgesomd in de informatie van het CGVS, waarin duidelijk Noord- en West- Bagdad worden vermeld als de locaties waar treinen werden ingezet als blokkademiddelen. Het feit dat u, hoewel u volgens uw verklaringen deze betoging mede heeft geïnitieerd, niet de correcte plaatsen kan opnoemen waar de treinen de straten hebben geblokkeerd, is toch wel zeer opmerkelijk. Daar deze informatie aan de kern van uw asielaars raakt, doet bovenstaande vaststelling zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de betoging van 29 juli 2015.

Deze geloofwaardigheid wordt verder aangetast wanneer blijkt dat u geen weet heeft van protesten van uw collega's in Basra (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat in de periode van de betoging in Bagdad er ook in Basra werd geprotesteerd en er met een staking werd gedreigd indien hun eisen niet werden ingewilligd. Gevraagd of er in Irak in die periode nog grote stakingen plaatsvonden, zegt u dat er af en toe wel zoiets gebeurt, maar niet in verband met de spoorwegen (CGVS, p. 12-13). Gevraagd of er ooit in Basra protest is geweest, zegt u dat u daarvan niets heeft gehoord (CGVS, p. 13). Van iemand die, volgens uw verklaringen, aan de basis ligt van deze grote betoging in Bagdad, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij dan ook op de hoogte zou zijn van de protesten van zijn collega's in Basra in diezelfde korte periode. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg plaatst het CGVS verdere vraagtekens bij uw betrokkenheid bij deze betoging.

Verder spreekt u zichzelf ook tegen betreffende door wie u feitelijk werd bedreigd met het artikel 4 terrorisme. U deze vraag gesteld, antwoordt u dat u dat niet weet, maar mogelijks heeft de minister de aanwezigen willen bang maken via andere bediendes van de spoorwegen (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring bij de DVZ waar u expliciet verklaarde dat uw eigen directeur u had bedreigd ("wij werden hierdoor door de directeur beschouwd als terroristen door de wet, wet 4", CGVS vragenlijst, vraag 3.5), antwoordt u: "Nee, ik heb dat gezien op mijn verklaring [...] eigenlijk was het de hoofddirecteur niet, die heeft dat niet gezegd. De minister heeft gesproken over artikel 4 terrorisme. Minister persoonlijk" (CGVS, p. 13). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige verklaring in dit verband waardoor deze standhoudt. Van iemand die verklaart aan de basis te liggen van dergelijke betoging en verklaart dat hij als terrorist werd beschouwd, kan op z'n minst verwacht worden dat hij weet door wie hij dan wel werd bedreigd. Dit is in casu niet het geval waardoor het CGVS verder geen geloof kan hechten aan uw betrokkenheid bij deze betoging.

U verklaart dat u omwille van uw betrokkenheid in deze betogingen en het feit dat u toen de corruptie binnen de spoorwegen heeft aangeklaagd, werd ontvoerd en drie dagen later opnieuw werd vrijgelaten (CGVS, p. 8, 11).

Aangezien uw verklaarde betrokkenheid bij deze betoging reeds ongeloofwaardig werd geacht, kan het CGVS ook geen geloof meer hechten aan uw vermeende problemen net omwille van uw betrokkenheid bij deze betoging. Deze geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door de volgende vaststellingen.

U staaft uw ontvoering met een klacht ingediend door uw broer en het antwoord van het politiekantoor van Alwiya (document 20). In tegenstelling tot wat u verklaart, legt u echter slecht een kopie neer van de klachten (CGVS, p. 8), waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan. Er moet ook worden vastgesteld dat uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit soort Iraakse documenten bijzonder relatief. Ten slotte hebben dergelijke documenten enkel enige bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven aangetoond is dit in casu niet het geval.

Bijkomend wordt vastgesteld dat u zich over de datum van uw ontvoering en de datum van de speech van de minister, naar aanleiding van dewelke u uiteindelijk werd ontvoerd, flagrant tegenspreekt. Zo verklaart u enerzijds bij de DVZ dat de minister op 02.08.2015 een speech kwam geven (volgens het CGVS een zondag) en dat u op 03.08.2015 (volgens het CGVS een maandag) werd ontvoerd (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierover gevraagd op het CGVS legt u echter de volgende verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u op gedetailleerde wijze eerst dat u op dinsdag bij de directeur werd geroepen, op 02.08 (volgens het CGVS een zondag): "De dag erop, dinsdag, we hebben brieven, aan de hoofddirecteur afgegeven. Ze werden teruggestuurd naar ons en hij zei dat hij daarover wou spreken. [...] Om 13u30 ben ik naar de directeur gegaan. Ik ben bij hem gebleven ongeveer een uur of anderhalf uur. Ik ben vertrokken, het was heel warm, het was 02 augustus" (CGVS, p. 11). Niet alleen verklaart u enerzijds dat 02 augustus een dinsdag zou zijn (terwijl dit volgens het CGVS een zondag was), maar verklaart u anderzijds ook dat u de dag na de zondag, op een dinsdag, werd ontvoerd. U geconfronteerd met het feit dat dinsdag niet de dag na zondag is, antwoordt u: "Het is zondag. Op 03.08 denk ik" (CGVS, p. 14). Zoals reeds vermeld viel 2 augustus 2015 op een zondag. De vraag nogmaals herhaald, antwoordt u: "Nee, zondag denk ik. Nee ik bedoel dinsdag. Het was dinsdag, u heeft gelijk, dinsdag had hij mij in die brief teruggestuurd naar mij. Hij heeft me geroepen om hem te spreken. Het was dinsdag, maandag. Zondag kwam de minister, maandag ben ik naar de directeur gegaan" (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze verwarrende verklaringen en het feit dat u eerst zei dat het zeker dinsdag was, antwoordt u dat u denkt dat u zich heeft vergist en dat het zeker maandag is (CGVS, p. 14). Het feit dat u dergelijke verwarrende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over nochtans dé kern van uw asielrelaas, en dat dit bovendien tegenstrijdigheden zijn over exacte data en weekdagen die u zélf in uw asielrelaas constant aanhaalt ter bewaring van de chronologie van de feiten, zorgt ervoor dat het CGVS verder geen geloof kan hechten aan uw vermeende ontvoering.

Ten slotte verklaart u nog dat u diabetes heeft, wat u staaft met enkele medische documenten (document 18). Naast het feit dat u hierover zelf verklaart dat uw ziekte geen aanleiding was om uw land te verlaten (CGVS, p. 8-9) en er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie, is het feit dat u aan diabetes lijdt echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw stemkaart en uw diploma. Verder legde u de volgende kopieën van documenten neer: het paspoort van uw vrouw en kinderen, de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en kinderen, uw woonkaart, uw rantsoenkaart, en uw huwelijksakte. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familieleden, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse weigeren. De documenten die u neerlegde in verband met uw werk werden hierboven reeds besproken (zie supra).

De DHL enveloppe die u neerlegt toont louter aan dat u documenten heeft ontvangen uit Irak, meer niet. De medische documenten die u neerlegt werden hierboven reeds besproken (zie supra). Hierbij legde u ook een psychologisch rapport neer (document 18). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie, kan dit attest op geen enkele wijze bovenstaande analyse veranderen. Dit attest toont namelijk op geen enkele manier het oorzakelijk verband tussen de door u aangehaalde incidenten en uw psychologische toestand aan. Evenmin biedt dit attest enige informatie die vermog bovenstaande tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te verklaren of te weerleggen. De klachtenbrieven die u heeft neergelegd werden ook hierboven reeds besproken (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's.

De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006.

Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, *B.S. 4 oktober 1953* (verder: Verdrag van Genève), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS) en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan te vrezen voor zijn leven wegens het aanklagen van corruptie binnen de spoorwegen. Hij wijst erop dat zijn profiel als werknemer bij de Iraakse spoorwegen in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Er wordt evenwel geen geloof gehecht aan zijn problemen. Verzoeker hekelt dat de motivering van de bestreden beslissing betreffende de betoging gebaseerd is op drie kleine persartikels. Het Commissariaat-generaal kan naar mening van verzoeker echter niet zijn belangrijkste problemen beoordelen louter op basis van deze persartikels. Onder verwijzing naar artikel 27 van het PR CGVS, benadrukt verzoeker dat het Commissariaat-generaal over de mogelijkheid beschikt om officiële informatie te verkrijgen, hetgeen echter niet gebeurd is.

Verzoeker herhaalt dat hij samen met andere collega's een betoging heeft geïnitieerd. Deze betoging was gericht tegen de corruptie binnen zijn bedrijf en was mede geïnitieerd wegens het uitblijven van de uitbetaling van de lonen. Verzoeker bevestigt zijn eerdere verklaring dat de hogere rangen van de spoorwegen niets met dit initiatief te maken hadden. Ze waren aanwezig gedurende de betoging maar ze zijn ook betrokken bij de corruptie in het bedrijf. Wat betreft de plaatsen die tijdens de betoging werden geblokkeerd door treinen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal verwijst naar informatie die niet officieel en niet correct is. Aangezien hijzelf aanwezig was tijdens de betoging kent hij de plaatsen zeer goed. Hij volhardt te dezen aldus in zijn verklaringen zoals hij deze tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Verzoeker stelt voorts wel degelijk te weten dat er in Basra protest is geweest in de periode van de betoging in Bagdad. Omdat hij hierbij niet aanwezig was, kent hij evenwel geen details over dit protest. Hij volhardt tevens in zijn eerdere verklaringen dat de minister een toespraak op televisie heeft gehouden, waarin hij verklaarde dat alle personen die de straten hebben geblokkeerd van "artikel 4 terrorisme" zullen worden beschuldigd. Ook herhaalt hij dat hij omwille van zijn betrokkenheid bij de betoging en wegens het aanklagen van corruptie tijdens de speech van de minister werd ontvoerd en gedurende drie dagen werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal heeft naar mening van verzoeker geen grondig onderzoek verricht naar deze ontvoering, louter omdat hij zich van datum heeft vergist. Om deze reden alleen kan het Commissariaat-generaal niet zijn belangrijkste probleem ongeloofwaardig achten, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat hij veel details over zijn ontvoering en vasthouding heeft gegeven.

Verzoeker wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Tevens verwijst hij naar het principe van het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de door hem neergelegde documenten, laat verzoeker gelden als volgt: *"Ten einde, ter ondersteuning van zijn verklaringen heeft de verzoeker materiele bewijzen voorgelegd. De tegenpartij weigert de documenten omdat deze kopie zijn.*

De voorgelegde documenten zijn authentieke. "A partir du moment où l'autorité qui est l'auteur des documents est clairement identifiée et qu'il n'est pas allégué qu'elle est inexistante, sa force probante ne peut être contestée" (C.E, arrêts n°122.032 du 5 août 2008 et n°154.149 du 25 janvier 2006).

Het feit dat deze documenten kopie zijn, is niet genoeg om het bewijskracht ervan te ondermijnen vanaf het moment dat er officiële vermeldingen op staan die het de verschijning van echtheid geeft (Raad van State, arrest n°122.032 van 05.08.2003 en arrest n°154.149 van 25.01.2006).

Ten meer, door documenten te verwerpen onder het motief dat het kopie zijn, maakt de verwerende partij een manifeste appreciatie foute omdat het niet verwacht kan worden van een persoon die zijn land van herkomst vlucht omwille van vervolging, systematisch de originele documenten kan voorleggen (Raad van State, arrest n°105.473 van 12.04.2002).

Bovendien, afwijst de verwerende partij deze documenten onder andere op grond dat corruptie wijdverspreid is in Irak.

Zelf als de corruptie in Irak bestaat, kan het Commissariaat-generaal niet afleiden dat de documenten van de verzoeker vervalst zijn. Het is niet omdat corruptie bestaat dat alle documenten vervalst zijn.

De bronnen van de verwerende partij zijn algemene van aard en helemaal niet individuele. Dat betekent dat alle documenten van de verzoeker voor die enige reden zou kunnen worden uitgesloten. De verzoeker is niet in staat om andere bewijzen te verschaffen."

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Hij meent dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de COI Focus van 6 februari 2017 een duidelijke lijst geeft van de vele zware aanslagen die in de laatste jaren in Bagdad hebben plaatsgevonden. Waar het Commissariaat-generaal oordeelt dat Bagdad actueel niet wordt geteisterd door willekeurig geweld, meent verzoeker dat de verwerende partij een onjuiste juridische kwalificatie maakt en de noties “gewapend conflict” en “willekeurig geweld” lijkt te verwarren. Hij licht toe *“Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat “Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS” en “evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger” (beslissing p. 5). Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van « gewapend conflict » dan de kwalificatie van « willekeurig geweld tegen burgers », notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties (M. LYS, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d’approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d’asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016, p.18).”*. Hoewel er in Bagdad geen strijd wordt gevoerd tussen IS en het regeringsleger, wordt de stad wel regelmatig getroffen door aanvallen van IS. Als gevolg hiervan worden burgers nog steeds massaal getroffen door het geweld dat zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt, aldus verzoeker, die te dezen onder meer verwijst naar het *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015”* van Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq. Wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus van 6 februari 2017 naar de bron *“Iraq Body Count”* (IBC). Verzoeker stelt zich evenwel vragen bij de kwaliteit van deze bron. Hij werpt op dat IBC informatie verzamelt over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld worden in mortuaria. Aangezien er door IBC geen *“actief”* onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen wordt uitgevoerd, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid, aldus verzoeker, die hier aan toevoegt dat het artikel *“Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash”*, opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website ‘Clearing House’, ernstige beschuldigingen tegen IBC uitte. Zo beschuldigt Nafeez IBC ervan fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Verzoeker meent dat Cedoca dit in het verslag diende te benadrukken. Voorts wijst verzoeker erop dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd uitgeroepen nadat honderden aanhangers van Muqtada al-Sadr de zwaar beveiligde groene zone zijn binnengedrongen, hetgeen volgens hem aantoont dat in Bagdad alles kan gebeuren, zelfs in de meest beschermde plaatsen. Ook zijn er protesten tegen de deficiënte infrastructuur en de alomtegenwoordige corruptie. Deze protesten en de institutionele crisis die door de aanval op de internationale zone werd veroorzaakt, vormen een gevaarlijke situatie die de staatsinstellingen verlamt en dreigt te laten instorten. Verzoeker betwijfelt dan ook, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben. Ook kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de stelling dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is. Hij citeert in dit verband diverse passages uit de COI Focus *“De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017, waarin onder meer te lezen staat dat de krappe financiële situatie van de overheid, waardoor de betaling van het overheidspersoneel soms vertraging oploopt, de betrekkelijk hoge werkloosheid en de zorg voor de talrijke ontheemden maken dat de financiële reserves van veel gezinnen in Bagdad onder druk staan, dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies, dat de investeringen in de gezondheidszorg niet voldoende zijn om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen, dat er een tekort is aan medisch materiaal en medicijnen, dat Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, dat er ook gevallen van cholera zijn en dat de IDP’s in Bagdad over het algemeen lijden onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. Verzoeker wijst er daarnaast op dat het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil viel. Nochtans werd gedurende deze periode wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan personen die uit Bagdad afkomstig waren.

Hij voegt hier nog aan toe *“Cedoca stelt ook vast dat “De nationale structuren voor hulp aan behoeftigen dreigen ineem te storten door de sterke toename bij de navraag aan de ene, en de precaire begrotingssituatie van de staat alsook de afname van inheemse voedselproductie – door de oorlogshandelingen – aan de andere kant” (COI Focus – De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 33)*

Begin februari 2016, begonnen de bouw van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden te versterken. Dit project werd bekritiseerd voor verschillende redenen. Een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Deze wordt bekritiseerd omdat verborgen terreurcellen van ISIS ervan zouden kunnen profiteren om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad. (COI Focus – De veiligheidssituatie in Bagdad, 6 februari 2017, p. 8)”.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal, door geen rekening te houden met zijn individuele situatie en de algemene situatie in Bagdad, artikel 27 van het PR CGVS heeft geschonden. Hij licht toe *“Betreffende het artikel 15, c), van het Richtlijn 2011/95/UE (vroeger Richtlijn 2004/82/CE), omgezet in Belgisch recht door het artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980, in haar arresten Elgafaji en Diakité, wijst het Europees Hof van Justitie erop dat « hoe meer de verzoekers eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming » (Elgafaji, §39 ; Diakité, §31).*

In casu, heeft de verzoeker aangetoond dat hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Irak omwille van zijn functie.

Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren.

Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de vreemdelingenwet van 1980.”.

Zelfs zo de Raad zou oordelen dat er in Bagdad geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, lijdt het volgens verzoeker geen twijfel dat een terugkeer naar Bagdad hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is naar mening van verzoeker immers van die aard dat hij in geval van terugkeer het risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot meent verzoeker dat artikel 26 van het PR CGVS werd geschonden door het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017. Doordat de bibliografie de namen van de gecontacteerde personen, de e-mailadressen, de telefoonnummers, de gestelde vragen en de relevante antwoorden niet vermeldt, en de e-mails evenmin in schriftelijke vorm in het administratief dossier worden opgenomen, wordt verzoeker naar eigen zeggen niet in staat gesteld de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren waardoor het recht op verdediging en op tegenspraak wordt geschonden. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. In een schrijven van 29 september 2017 stelt verzoeker dat de verwerende partij geen nota heeft ingediend en dat hij vermoedt dat zij dan geen bezwaar maakt tegen zijn argumenten.

3. Nieuwe elementen

Op 29 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017. Op 5 oktober 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden: *“EMN Ad-Hoc Query on Policies regarding asylum seekers from Iraq (2017)”*, het document *“Asielstatistieken 2016”* gepubliceerd door het Commissariaat-generaal, statistieken van Fedasil met betrekking tot het aantal personen dat in 2016 en in de periode januari-augustus 2017 vrijwillig is teruggekeerd, een e-mail van Fedasil waarin het aantal personen dat in 2016 vrijwillig naar Irak is teruggekeerd onderverdeeld wordt naargelang de eindbestemming en statistieken afkomstig van EUROSTAT met betrekking tot terugkeer naar Irak.

In antwoord op de door verwerende partij overgemaakte informatie, legt verzoeker op 10 oktober 2017 een aanvullende nota neer.

4. Voorafgaande opmerking

Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het PR CGVS.

Artikel 26 luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”.*

De Raad wijst er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak *‘Sufi and Elmi v. the United Kingdom’* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: *“Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.*

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttige geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het recht op verdediging en op tegenspraak zou geschonden zijn.

5. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

5.1.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het kader hiervan moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Artikel 46, § 3 van deze richtlijn verplicht de lidstaten ertoe ervoor te waken dat dit *“daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”*. Deze bepaling werd in die bewoordingen niet omgezet in Belgische wetgeving. Niettemin moet eraan worden herinnerd dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, ertoe gehouden zijn wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De bewijslast

5.2.1. Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
 - b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
 - c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
 - d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
 - e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.*
- De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.”*

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Deze wetsartikelen betreffen de omzetting van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU.

5.2.2. Artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet dienen bijgevolg te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, ook al werd dit artikel niet volledig omgezet in Belgische wetgeving. Zoals hoger uiteengezet, is de nationale rechter, bij het toepassen van bepalingen van intern recht die de omzetting vormen van een Europese richtlijn, gehouden tot een richtlijnconforme interpretatie (cf. HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, § 113).

5.2.3. Artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

“1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”

Artikel 4, § 3, van de richtlijn 2011/95/EU licht toe hoe de bevoegde autoriteit moet overgaan tot haar beoordeling, met name:

“3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d) de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.”.

Uit het geheel van deze bepalingen volgt met name dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt aan te tonen dat hij omwille van zijn profiel als werknemer bij de Iraakse Spoorwegen problemen zou hebben gekend daar (1) zijn verklaringen met betrekking tot de betoging op 29 juli 2015 op cruciale punten afwijken van de informatie die het Commissariaat-generaal hierover ter beschikking heeft, zoals wordt toegelicht, waardoor er grote twijfels rijzen bij zijn betrokkenheid bij deze betoging, (2) van iemand die volgens zijn verklaringen aan de basis ligt van deze grote betoging in Bagdad redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ook op de hoogte zou zijn van de protesten van zijn collega's in Basra in diezelfde periode, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn zodat verdere vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn betrokkenheid bij deze betoging, (3) hij zichzelf tegenspreekt betreffende door wie hij feitelijk werd bedreigd met het artikel 4 terrorisme, de minister of zijn directeur, (4) de klacht ingediend door zijn broer en het antwoord van het politiekantoor van Alwiya, documenten waarmee hij zijn ontvoering tracht te staven, slechts kopieën zijn waardoor de authenticiteit ervan op geen enkele manier kan worden nagegaan, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden zodat de bewijswaarde van dit soort Iraakse documenten bijzonder relatief is en dergelijke documenten enkel enige bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is en (5) hij zich flagrant tegenspreekt over de datum van zijn ontvoering en de datum van de speech van de minister, naar aanleiding van dewelke hij uiteindelijk werd ontvoerd, hetgeen ervoor zorgt dat verder geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende ontvoering, (ii) het feit dat hij aan diabetes lijdt vreemd is aan de Conventie van Genève en zijn ziekte blijkens zijn verklaringen geen aanleiding was om zijn land te verlaten, (iii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

7.1.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.1.2. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het ‘*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*’ van UNHCR aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

7.2. Beoordeling

7.2.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, samen met drie andere collega’s, aan de basis zou hebben gelegen van een betoging op 29 juli 2015 bij de Iraakse spoorwegen wegens het uitblijven van de betaling van de lonen door het Ministerie van Transport en om de corruptie binnen het bedrijf aan te klagen.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing evenwel op goede gronden dat verzoekers verklaringen met betrekking tot deze betoging op cruciale punten afwijken van de informatie die het Commissariaat-generaal hierover ter beschikking heeft, waardoor er grote twijfels rijzen bij zijn betrokkenheid bij deze betoging: *“Ten eerste verklaart u dat u de betoging samen met enkele andere collega’s heeft geïnitieerd, dat deze gericht was tegen de corruptie binnen het bedrijf en dat u alle collega’s had aangespoord om op deze betoging aanwezig te zijn (CGVS, p. 9, 13). U verklaart dat de betoging niet tegen de minister was maar tegen de hoofd directeur van het bedrijf zelf (CGVS, p. 10). Gevraagd of de hogere rangen van de spoorwegen iets met dit initiatief te maken hadden, zegt u van niet, enkel op initiatief van u en uw collega’s (CGVS, p. 13). Dit is echter volledig in strijd met de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) waaruit blijkt dat de deze staking/betoging wel degelijk was gericht tegen de beslissingen van het Ministerie van Transport. Verder blijkt dat de hogere rangen van de Iraakse spoorwegen zelfs reeds de dag voordien, op dinsdag 28 juli 2015, aan het Ministerie van Transport hadden laten weten dat ze zouden demonstreren indien de lonen tegen de volgende dag, woensdag 29 juli 2015, niet zouden betaald worden. De feitelijke betoging op 29 juli 2015 werd dus eveneens door hen geïnitieerd wegens het feit dat dat het Ministerie de lonen van juli nog niet had uitbetaald en plannen had om de lonen van de volgende maanden evenmin uit te betalen in het kader van de plannen om het bedrijf zelfvoorzienend te maken, wat volgens het Directoraat-generaal onmogelijk is. Geconfronteerd met deze informatie, zegt u dat dat verkeerd is (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van deze informatie en het vasthouden aan uw eigen versie van de feiten zijn echter geen afdoende uitleg voor het feit dat uw verklaringen flagrant in strijd zijn met de informatie van het CGVS. Het feit dat u over de kern van uw asielaanvraag dergelijke tegenstrijdige informatie geeft, en u zelfs de betrokkenheid van de hogere rangen van Iraakse spoorwegen ontkent, doet reeds serieus twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze betoging.*
Ten tweede verklaart u dat de treinen de volgende plaatsen/straten hadden geblokkeerd: Adan-plein, Mansourkruispunt en in el Dora (CGVS, p. 9).

Deze verklaring, en dan met name uw verwijzing naar de el Dora-wijk is echter in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) waaruit blijkt dat de volgende plaatsen werden bezet door de treinen: Aden-plein, Shaljiya en Yarmouk. De wijk el Dora wordt niet in de informatie van het CGVS vermeld.

De wijk Dora ligt bovendien een heel stuk zuidelijker dan de wijken opgesomd in de informatie van het CGVS, waarin duidelijk Noord- en West-Bagdad worden vermeld als de locaties waar treinen werden ingezet als blokkademiddelen. Het feit dat u, hoewel u volgens uw verklaringen deze betoging mede heeft geïnitieerd, niet de correcte plaatsen kan opnoemen waar de treinen de straten hebben geblokkeerd, is toch wel zeer opmerkelijk. Daar deze informatie aan de kern van uw asielrelaas raakt, doet bovenstaande vaststelling zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de betoging van 29 juli 2015.”.

In het verzoekschrift volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen en hij voert hierbij aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet officieel en niet correct is. Hij meent dan ook dat de geloofwaardigheid van zijn belangrijkste problemen niet kan worden beoordeeld op basis van drie persartikels. Verzoeker onderneemt evenwel geen enkele concrete poging om de informatie toegevoegd aan het administratief dossier met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont hij dan ook op generlei wijze aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund niet correct zou zijn of dat de uit genoemde informatie gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat het Commissariaat-generaal de mogelijkheid heeft om officiële informatie te verkrijgen, hetgeen *in casu* niet is gebeurd, wijst de Raad erop dat het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoekdaden heeft verricht niet dienstig is. De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn betrokkenheid bij de betoging van 29 juli 2015 en zijn vrees voor vervolging.

Zo kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing nog het volgende wordt overwogen: *“Deze geloofwaardigheid wordt verder aangetast wanneer blijkt dat u geen weet heeft van protesten van uw collega’s in Basra (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat in de periode van de betoging in Bagdad er ook in Basra werd geprotesteerd en er met een staking werd bedreigd indien hun eisen niet werden ingewilligd. Gevraagd of er in Irak in die periode nog grote stakingen plaatsvonden, zegt u dat er af en toe wel zoiets gebeurt, maar niet in verband met de spoorwegen (CGVS, p. 12-13 eigen vertaling). Gevraagd of er ooit in Basra protest is geweest, zegt u dat u daarvan niets heeft gehoord (CGVS, p. 13). Van iemand die, volgens uw verklaringen, aan de basis ligt van deze grote betoging in Bagdad, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij dan ook op de hoogte zou zijn van de protesten van zijn collega’s in Basra in diezelfde korte periode. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg plaatst het CGVS verdere vraagtekens bij uw betrokkenheid bij deze betoging.*

Verder spreekt u zichzelf ook tegen betreffende door wie u feitelijk werd bedreigd met het artikel 4 terrorisme. U deze vraag gesteld, antwoordt u dat u dat niet weet, maar mogelijks heeft de minister de aanwezigen willen bang maken via andere bediendes van de spoorwegen (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring bij de DVZ waar u expliciet verklaarde dat uw eigen directeur u had bedreigd (“wij werden hierdoor door de directeur beschouwd als terroristen door de wet, wet 4”, CGVS vragenlijst, vraag 3.5), antwoordt u: “Nee, ik heb dat gezien op mijn verklaring [...] eigenlijk was het de hoofddirecteur niet, die heeft dat niet gezegd. De minister heeft gesproken over artikel 4 terrorisme. Minister persoonlijk” (CGVS, p. 13). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige verklaring in dit verband waardoor deze standhoudt. Van iemand die verklaart aan de basis te liggen van dergelijke betoging en verklaart dat hij als terrorist werd beschouwd, kan op z’n minst verwacht worden dat hij weet door wie hij dan wel werd bedreigd. Dit is in casu niet het geval waardoor het CGVS verder geen geloof kan hechten aan uw betrokkenheid bij deze betoging.”.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen.

Immers, waar hij thans voorhoudt wel degelijk te weten dat er in Basra protest is geweest in de periode van de betoging in Bagdad, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet de minste steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal, waar hij ondubbelzinnig liet optekenen **“U had het over een grote staking. Waren er nog stakingen in die periode in Irak? Af en toe gebeurt zo’n staking. In verband met de spoorwegen? Neen. Is er in Basra protest geweest? Neen, zo iets had ik niet gehoord.”** (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13).

Uit deze verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, blijkt aldus ontegensprekelijk dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geen weet bleek te hebben van protesten van zijn collega’s in Basra, terwijl nochtans van iemand die blijkens zijn verklaringen aan de basis ligt van de grote betoging in Bagdad redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen in dezelfde sector in Basra in diezelfde periode, zoals ook reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker voorts uiteenzet dat de minister een toespraak op televisie heeft gehouden, waarin hij verklaarde dat alle personen die de straten hebben geblokkeerd van *“artikel 4 terrorisme”* zullen worden beschuldigd, komt hij niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen of uit te klaren.

7.2.2. Aangezien om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers betrokkenheid bij de betoging in Bagdad op 29 juli 2015, wordt ook de geloofwaardigheid onderuit gehaald van zijn beweringen als zou hij omwille van zijn betrokkenheid bij deze betoging en het feit dat hij toen de corruptie binnen de spoorwegen heeft aangeklaagd, zijn ontvoerd en gedurende drie dagen zijn vastgehouden. Dit klemt des te meer daar verzoeker zich flagrant tegenspreekt over de datum van zijn ontvoering en de datum van de speech van de minister, naar aanleiding van dewelke hij uiteindelijk werd ontvoerd. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hieromtrent in de bestreden beslissing wordt geoordeeld als volgt: *“Bijkomend wordt vastgesteld dat u zich over de datum van uw ontvoering en de datum van de speech van de minister, naar aanleiding van dewelke u uiteindelijk werd ontvoerd, flagrant tegenspreekt. Zo verklaart u enerzijds bij de DVZ dat de minister op 02.08.2015 een speech kwam geven (volgens het CGVS een zondag) en dat u op 03.08.2015 (volgens het CGVS een maandag) werd ontvoerd (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierover gevraagd op het CGVS legt u echter de volgende verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u op gedetailleerde wijze eerst dat u op dinsdag bij de directeur werd geroepen, op 02.08 (volgens het CGVS een zondag): “De dag erop, dinsdag, we hebben brieven, aan de hoofd directeur afgegeven. Ze werden teruggestuurd naar ons en hij zei dat hij daarover wou spreken. [...] Om 13u30 ben ik naar de directeur gegaan. Ik ben bij hem gebleven ongeveer een uur of anderhalf uur. Ik ben vertrokken, het was heel warm, het was 02 augustus” (CGVS, p. 11). Niet alleen verklaart u enerzijds dat 02 augustus een dinsdag zou zijn (terwijl dit volgens het CGVS een zondag was), maar verklaart u anderzijds ook dat u de dag na de zondag, op een dinsdag, werd ontvoerd. U geconfronteerd met het feit dat dinsdag niet de dag na zondag is, antwoordt u: “Het is zondag. Op 03.08 denk ik” (CGVS, p. 14). Zoals reeds vermeld viel 2 augustus 2015 op een zondag. De vraag nogmaals herhaald, antwoordt u: “Neen, zondag denk ik. Neen ik bedoel dinsdag. Het was dinsdag, u heeft gelijk, dinsdag had hij mij in die brief teruggestuurd naar mij. Hij heeft me geroepen om hem te spreken. Het was dinsdag, maandag. Zondag kwam de minister, maandag ben ik naar de directeur gegaan” (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze verwarrende verklaringen en het feit dat u eerst zei dat het zeker dinsdag was, antwoordt u dat u denkt dat u zich heeft vergist en dat het zeker maandag is (CGVS, p. 14). Het feit dat u dergelijke verwarrende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over nochtans dé kern van uw asielrelaas, en dat dit bovendien tegenstrijdigheden zijn over exacte data en weekdagen die u zélf in uw asielrelaas constant aanhaalt ter bewaring van de chronologie van de feiten, zorgt ervoor dat het CGVS verder geen geloof kan hechten aan uw vermeende ontvoering.”* Met het louter volharden in zijn verklaringen omtrent zijn ontvoering en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Ook de door verzoeker neergelegde fotokopie van een klacht ingediend door zijn broer en het antwoord van het politiekantoor van Alwiya, documenten waarmee hij zijn ontvoering tracht te staven, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Beide stukken betreffen slechts fotokopieën, met andere woorden makkelijk te manipuleren documenten waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren valt.

Beide documenten zijn bovendien geschreven op een gewoon wit blad papier en zonder officiële hoofding, zodat eender wie, eender wanneer deze klachten kan geschreven hebben.

Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Gelet op de vaststellingen dat verzoeker slechts kopieën voorlegt waarvan de auteur niet te verifiëren is, de klacht en het antwoord van de politie opgesteld zijn op een wit blad zonder hoofding, zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland, wordt aan de klacht en het antwoord van de politie geen objectieve bewijswaarde toegekend. De argumentatie in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit.

7.2.3. De overige door verzoeker neergelegde documenten worden door de commissaris-generaal correct beoordeeld als volgt: *“Hoewel u uw profiel als werknemer bij de Iraakse Spoorwegen weet aan te tonen (u staaft dit namelijk met de volgende originele documenten: uw werkbadge van 2015, uw vakbondskaart, uw badge van de vereniging voor vertalers en tolken, badges van uw deelname aan de international fair in Bagdad, uw werkbadge van 2013, uw werkbades van 2007-2008-2009; en nog enkele kopieën van documenten in verband met uw werk, documenten 2, 4, 6, 14-16, 19), bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille van dit profiel problemen zou gekend hebben (...).”* en *“Ten slotte verklaart u nog dat u diabetes heeft, wat u staaft met enkele medische documenten (document 18). Naast het feit dat u hierover zelf verklaart dat uw ziekte geen aanleiding was om uw land te verlaten (CGVS, p. 8-9) en er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie, is het feit dat u aan diabetes lijdt echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.*

(...) Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw stemkaart en uw diploma. Verder legde u de volgende kopieën van documenten neer: het paspoort van uw vrouw en kinderen, de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en kinderen, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, en uw huwelijksakte. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familieleden, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse weigeren. De documenten die u neerlegde in verband met uw werk werden hierboven reeds besproken (zie supra). De DHL enveloppe die u neerlegt toont louter aan dat u documenten heeft ontvangen uit Irak, meer niet. De medische documenten die u neerlegt werden hierboven reeds besproken (zie supra). Hierbij legde u ook een psychologisch rapport neer (document 18). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie, kan dit attest op geen enkele wijze bovenstaande analyse veranderen. Dit attest toont namelijk op geen enkele manier het oorzakelijk verband tussen de door u aangehaalde incidenten en uw psychologische toestand aan. Evenmin biedt dit attest enige informatie die vermag bovenstaande tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te verklaren of te weerleggen. (...).” Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

7.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

8.1. Juridische basis

8.1.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

8.1.2. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.1.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

8.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.2.1. Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, baseert verzoeker zijn vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op dezelfde feiten die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend en het willekeurig geweld. Verzoeker stelt dienaangaande dat hij heeft aangetoond dat “hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Irak omwille van zijn functie”. Hij is van oordeel dat “er geen twijfel is dat het terugsturen (...) naar zijn land van herkomst - zelfs in Bagdad – hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet”.

8.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat *“(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* of nog dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

8.2.3. Deze uitlegging door het HvJ bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

8.2.4. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

8.2.5. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij persoonlijk werd getroffen door het geweld dat plaatsvindt in Irak omwille van zijn functie en hij aldus verwijst naar zijn vermeende ontvoering, en voorts verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en meent dat hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus (48/4, § 2, b) of c)) moet toegekend krijgen, kan verwezen worden naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend en hij bevestigde uitdrukkelijk dat er, behalve zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, geen andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Irak (administratief dossier, stuk 4, p. 12).

8.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.3.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om *infra* de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “*Elgafaji*” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “*doodstraf*”, “*executie*”, “*foltering*” of “*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “*algemener risico op schade*”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “*bedreiging*” (art. 15, sub c) en “*bepaalde gewelddadigheden*” (art. 15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “*algemener risico op schade*” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “*leven of persoon*” ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma’s en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin *HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC)*, §§ 75-75 en *Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC)*, § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “*ernstig*” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

8.3.2. Beoordeling

8.3.2.1. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

8.3.2.2. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.”

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Iraakzen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Iraakzen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (cf. het document "*Asielstatistieken 2016*" waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.3.2.3. Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ook het louter verwijzen naar recente rechtspraak van een aantal Europese lidstaten (Luxemburg, Verenigd Koninkrijk en Oostenrijk) kan geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de mate verzoeker verwijst naar een vonnis van het Groothertogdom Luxemburg en stelt dat subsidiaire bescherming wordt toegekend op basis van willekeurig geweld, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank. De vaststelling dat uit het document *“EMN Ad-Hoc Query on Policies regarding asylum seekers from Iraq (2017)”* blijkt dat de rechtspraak dienaangaande niet homogeen is in de verschillende lidstaten ook Luxemburg, noodzaakt des te meer een nauwgezet onderzoek van alle rechtsvragen en relevante feiten met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet om, in het licht van de rechtszekerheid te komen tot een duidelijke en eenvormige uitlegging van die bepaling. Om dit onderzoek te kunnen voeren in volle kennis van de zaak, is het noodzakelijk rekening te houden met de rechtspraak van internationale rechtscolleges en nationale hogere rechtscolleges. Het kan ook nuttig zijn om rekening te houden met de rechtspraak van andere lidstaten van de Europese Unie alsook met rechtsleer. In het voorgelegde vonnis van de rechtbank in eerste aanleg ziet de Raad echter geen enkel element dat van die aard is om afbreuk te doen aan om zijn huidige beoordeling van de mate van willekeurig geweld die momenteel in Bagdad bestaat.

Waar verzoeker in de aanvullende nota nog betoogt dat hij als soenniet een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker blijkens zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal sjiit is (administratief dossier, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 9 en stuk 4, gehoor CGVS, p. 2). In zoverre verzoeker tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is en zeer snel opnieuw kan verslechteren, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest *“Elgafaji”* aanvoert dat hij persoonlijk werd getroffen door het geweld dat plaatsvindt in Irak omwille van zijn functie, en *“het noodzakelijk (is) om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren”*, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn functie en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat er, behalve zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, geen andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Irak (administratief dossier, stuk 4, p. 12). Hij kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest *“Elgafaji”*, waar het HvJ oordeelde dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”*

8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog artikel 27 van het PR CGVS citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast door geen rekening te houden met zijn individuele situatie, kan hij evenmin worden gevolgd. Artikel 27 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”.

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

8.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van twintig november tweeduizend zeventien door de algemene vergadering van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

dhr. S. BODART,	eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. G. DE BOECK,	voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. M. WILMOTTE,	kamervoorzitter,
mevr. M. C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
dhr. J. BIEBAUT,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. B. LOUIS,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. G. DE GUCHTENEERE,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. O. ROISIN,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. GOBERT,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J.C. WERENNE,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M. MAES,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. VAN CAMP,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. BODART